

CHƯƠNG IV: BẢY POTTER

Harry chạy lên vô phòng ngủ rồi tới bên cửa sổ, vừa kịp lúc chiếc xe nhà Dursley rồ ga lao xuống phố. Lọt thỏm giữa dì Pentunia và Dudley ở ghế sau là chóp mũ của bác Dedalus. Chiếc xe quật phải ngay cuối đường Privet Drive. Trong một thoáng, những ô cửa kính phản chiếu ánh đỏ thắm của ánh mặt trời buổi hoàng hôn, và rồi mất hút khỏi tầm mắt

Harry gom lại cái lồng của con Hedwig, cây tia chớp, và cái ba lô; nhìn lại căn phòng vốn chẳng mấy khi gọn gàng của nó một lần cuối, rồi luống cuống mang mấy thứ lích kích xuống phòng khách, đặt cái lồng, cây chổi và cái túi xuống chân cầu thang. Ánh nắng nhạt đi rất nhanh, bóng tối dần dần bao trùm căn phòng. Đứng đó, giữa sự tĩnh lặng, và biết mình sẽ rời khỏi đây mãi mãi.... một cảm xúc thật kỳ lạ... Lâu lắm rồi, những khi nhà Dursley đi ra ngoài bỏ mặc Harry ở nhà một mình, sự yên ắng cô độc như vậy quả là món quà hậu hĩnh. Những khi đó, nó có thể nhón một món gì ngon lành trong tủ lạnh thật nhanh, chạy ù lên tầng nghịch máy vi tính của Dudley, hoặc bật TV xem thoải mái, và chuyển kênh mặc sức đến chán mới thôi. Nhớ lại những lần đó, Harry chợt thấy một cảm giác kỳ lạ, giống như nhớ lại một nhóc em trai sẽ chẳng còn gặp lại nữa vậy.

Nó quay sang hỏi Hedwig: “Mày không muốn nhìn lại chỗ này lần cuối ư?” trong khi cô nàng vẫn rúc đầu dưới cánh một cách giận dỗi. “Chúng mình sẽ chẳng bao giờ về đây nữa. Mày không muốn hoài niệm những ký ức tốt đẹp đó ư? Nhìn cái cửa sổ trên tầng gác mái này.... Nhớ lần Dudley khóc trên đó khi tao cứu nó khỏi bọn giám ngục chứ? Hóa ra nó cũng biết có một chút lòng biết ơn, mày tin nổi không vậy?... Và hè năm ngoài, chính thầy Dumbledore đã đi vào bằng cánh cửa chính kia....”

Trong phút chốc những suy tư trong đầu Harry như bốc hơi, và Hedwig cũng chỉ biết cách tiếp tục rúc đầu dưới cánh để giúp chủ nó. Harry quay lưng lại với cánh cửa chính.

“Và chính dưới này này, Hedwig” - Harry mở cánh cửa ngay dưới cầu thang - “trước kia tao đã ngủ ở chính chỗ này! Hồi đó mày chưa biết biết tao đâu. Ừ... trong này nhỏ lắm... tao suýt nữa đã quên mất căn phòng này đấy...”

Harry ngẩng đồng ô và giày cũ rúm ró, nhớ lại những buổi sáng khi nó thức giấc, ngược nhìn lên gầm cầu thang không khi nào vắng bóng vài ba tấm mạng nhện phát phơ. Đó là những ngày trước khi nó biết sự thực về bản thân nó; trước khi nó biết được bố mẹ nó đã chết như thế nào, và biết về những điều kì lạ xảy ra quanh nó hàng ngày. Nhưng Harry vẫn luôn nhớ những giấc mơ đã ám ảnh nó từ những ngày đấy: những giấc mơ khó hiểu với những luồng sáng xanh. Một lần, khi nó kể lại chi tiết về giấc mơ ấy, một chiếc xe mô tô bay... giương Vernon đã suýt đâm vào xe khác.

Đột nhiên có tiếng gầm đĩnh tai nhúc óc ngay kế bên. Harry bật dậy cụng đầu vào khung cửa sổ. Vừa mừng tượng ra những câu chửi ưa thích của dượng Vernon nó vừa loạng choạng bước ra khỏi bếp, sang phòng khách và ngó ra ngoài cửa sổ.

Màn đêm như gợn sóng và không khí khẽ rung lên. Và rồi, từng bóng người đột ngột hiện ra khi thần chú Áo Ảnh được ngừng lại. Nổi bật trong bóng tối là Hagrid, đội mũ và kính bảo hiểm, ngồi dạng chân trên chiếc xe mô tô khổng lồ gắn thêm một buồng phụ màu đen. Xung

quanh bác, những người khác đang tiếp đất từ cây chổi, cùng 2 người nữa đi 2 con ngựa cánh đen xương xẩu.

Mở tung cánh cửa sau nhà, Harry chạy hộc tốc tới đám bụi mù cùng họ. Lại là tiếng kêu mừng rỡ khi Hermione ôm chầm lấy Harry, rồi cái vỗ vai của Ron, bác Hagrid hỏi : “Ồn cả chứ Harry? Sẵn sàng đi khỏi đây chưa?”

“Dĩ nhiên rồi,” Harry quay ra cười toe toét với tất cả mọi người. “ Nhưng cháu không ngờ lại có nhiều người đến thế này”

“Kế hoạch thay đổi,” Mắt Đen gầm gừ, tay cầm 2 cái túi xách to phồng, con mắt thần đảo qua đảo lại dò xét khắp từ vườn từ nhà tới bầu trời đen kịt đến chóng mặt. “Cứ trốn vào đâu đó xong xuôi bọn ta sẽ kể cho con nghe đầu đuôi mọi chuyện”

Harry dẫn họ vào trong bếp, vừa cười nói rôm rả, từng người một vừa ngồi xuống ghế, an tọa lên ngay những tác phẩm long lanh của dì Petunia, hoặc dựa vào những dụng cụ bóng loáng của dì. Ron, gầy cao lêu nghêu; Hermione, mớ tóc dày được tết gọn lại sau gáy thành đuôi sam dài; Fred và George, đang nhả nhổ giống hết nhau; Anh Bill, sọc khắp người với tóc dài; bác Weasley, khuôn mặt hiền từ, cái đầu hói và cặp kiềng hơi lệch; thầy Mắt Đen, xác xơ vì những trận đánh, một chân, con mắt thần màu xanh ngó nghiêng đảo đều trong hốc mắt; cô Tonks, tóc vẫn ngắn với màu hồng ưa thích; thầy Lupin, tóc bạc hơn, nhiều nếp nhăn hơn; Fleur, gầy đi và tuyệt đẹp với mái tóc dài vàng óng ánh bạc; chú Kingsley, đôi vai rộng và cái đầu hói; bác Hagrid, với mái tóc và đám râu hoang dã đang phải đứng gù gù lưng hòng khỏi cộc đầu vào trần nhà; và Mundungus Fletcher, nhỏ thó, bần thủ, khúm núm với cặp mắt hau háu tròn nhỏ chằm chặp nhìn xuống dưới mớ tóc mờ xỉn. Trái tim Harry như nhẩy căng lên vì vui sướng và tự hào vì tất cả bọn họ, kể cả Mundungus Fletcher, kẻ mà lần cuối cùng gặp mặt nó đã cố bóp chết nghẹt.

“Kingsley, cháu tưởng chú đang trông nom ngài Thủ tướng Muggle mà?” nó nói với sang bên kia phòng

“ Một đêm không có chú thì ông ta vẫn tự xoay sở được,” chú Kingsley nói, “ Cháu quan trọng hơn nhiều”

“Harry, đoán xem nào?” cô Tonks nói từ bên đầu trên nóc cái máy giặt, và cô lắc lắc tay trái với chiếc nhẫn lấp lánh.

“Cô cưới rồi ă?” Harry liếc từ cô Tonk sang thầy Lupin.

“Ta xin lỗi vì cháu không tham dự được, Harry à, nó khá yên lặng mà.”

“Tuyệt vời, chúc mừng -”

“Được rồi, được rồi, sẽ có thời gian cập nhật thông tin một cách thoải mái sau,” thầy Mắt đen gầm lên làm cho sự ồn ào xẹp xuống, trả lại sự yên bình cho căn bếp. Thầy bỏ túi xách xuống, và quay về phía Harry. “Như Dedalus đã nói với con, chúng ta phải huy kế hoạch A. Pius Thicknesse đã đảo lộn mọi thứ, hấn khiến việc nổi ngôi nhà này vào mạng Floo, hoặc là đặt Khóa cảng ở đây hoặc là Độn thổ đến hoặc đi đều trở nên cực kỳ nguy hiểm. Những việc làm dưới danh nghĩa cho sự bảo vệ của con, để ngăn Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy tiếp

cận con rõ ràng là vô nghĩa, vì bùa phép của mẹ con đã làm được điều đó rồi. Điều hấn ta thực sự nhắm tới là ngăn việc con an toàn rời khỏi nơi này.”

“Vấn đề thứ hai, là con vẫn chưa trưởng thành, nghĩa là con vẫn bị yểm bùa Truy Nguyên ở trên người.”

“Con không -”

“Bùa Truy nguyên, bùa Truy nguyên!” Mắt điên bực mình lặp lại, “Bùa này sẽ phát hiện tất cả các hoạt động ma thuật xung quanh những người dưới mười bảy tuổi, đây là cách mà Bộ Pháp thuật dùng để tìm ra việc sử dụng pháp thuật của những người vị thành niên! Nếu con, hoặc bất cứ ai, sử dụng thần chú để ra khỏi đây, Thicknesse sẽ biết ngay, và quân Tử thần thực tử cũng thế.”

“Chúng ta không thể đợi cho đến khi bùa Truy nguyên bị phá vỡ, bởi vì khi đó con sẽ mất đi sự bảo vệ mà mẹ con đã trao cho con. Tóm lại là, Pius Thicknesse nghĩ hấn đã nắm thóp con hoàn toàn rồi”

Harry cũng phải đồng ý với tên Thicknesse xa lạ ấy.

“Vậy giờ chúng ta sẽ làm gì ạ?”

“Chúng ta sẽ dùng những phương tiện duy nhất có thể sử dụng để đi khỏi đây, bởi vì chúng ta sẽ không phải dùng thần chú với chúng: chổi, Tử mã, và xe mô tô của Hagrid.”

Harry dư sức thấy kế hoạch này có chỗ không ổn; tuy nhiên nó kịp ngăn lại để Mắt điên nói tiếp.

“Thế này nhé, bùa chú của mẹ con sẽ mất hiệu lực trong hai trường hợp: một, là khi con đến tuổi trưởng thành, hoặc là -” Moody đi lại trong căn bếp bóng lộn, “- con không còn gọi nơi này là nhà nữa. Tối nay con, dì và dượng con đã đường ai nấy đi, nghĩa là con sẽ không bao giờ sống cùng họ nữa, đúng không?”

Harry gật đầu.

“Vì vậy trong lần này, khi con rời nơi này, con sẽ không quay lại được, và bùa chú bảo vệ sẽ hết hiệu lực lúc con ra khỏi tầm bảo vệ của nó. Chúng ta chọn cách phá nó sớm hơn, bởi vì cách còn lại là chờ cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đến và tóm con trong thời điểm con sang tuổi mười bảy.”

“Chúng ta có một lợi thế là cho Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không biết chúng ta sẽ đưa con rời khỏi đây trong tối nay. Bọn ta đã để lộ thông tin giả ở Bộ: Họ nghĩ rằng con sẽ không rời đi trước ngày ba mươi. Tuy vậy, kẻ mà chúng ta đang đương đầu không ai khác chính là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, nên chưa chắc hấn dễ bị lừa như vậy. Chắc chắn hấn sẽ cho Tử thần thực tử tuần tra ở trên không trong khu vực này. Vì vậy bọn ta đã chuẩn bị sẵn, niệm những bùa chú bảo vệ cho một tá ngôi nhà khác nhau, mấy nơi đó có thể đưa con đến trú được, vì đều có liên hệ với hội Phượng Hoàng: nhà của ta, nhà Kingsley, trang trại của bà Molly- con hiểu chứ?”

“Dạ,” Harry đáp, vẫn hơi ngần ngại bởi cậu vẫn thấy một lỗ hổng lớn của kế hoạch.

“Con sẽ tới nhà Tonks. Ngay khi tới nơi đó, những bùa chú chúng ta rải xung quanh nhà thừa sức giúp con dùng Khóa cảng để tới Hang Sóc. Còn câu hỏi gì nữa không?”

“Ồ... có ạ” Harry ngần ngại “Có lẽ bọn chúng sẽ không biết con định đi tới đâu trong cả tá chốn trú ẩn đó, nhưng nhưng việc ấy sẽ không kéo dài một khi” -nó nhắm tịt trong đầu- “cả mười bốn người chúng ta cùng bay tới nhà của gia đình cô Tonks?”

“À,” Moody hắng giọng, “ Ta quên không nói đến phần cốt yếu nhất. Mười bốn người chúng ta sẽ không cùng lúc bay đến nhà Tonk. Tối nay sẽ có bảy Harry Potter đi cùng bảy bạn đồng hành, mỗi cặp bay tới một địa điểm khác nhau”

Moody rút từ trong áo choàng ra một hũ đựng thứ chất lỏng trông lầy nhầy như bùn. Không cần ông phải nói thêm từ nào nữa; Harry ngay lập tức hiểu ra phần còn lại của kế hoạch.

“Không!” Harry gào lên, giọng nó lạnh lạnh trong căn bếp. “Không thể nào!”

“Mình đã nói với mọi người cậu sẽ phản ứng vậy mà,” Hermione nói, giọng hơi đắc thắng.

“Sao mọi người lại nghĩ cháu sẽ để sau người mạo hiểm tính mạng-”

“- bởi đây là lần đầu tiên bọn này có cơ hội,” Ron nói.

“ Chuyện này thì khác, mọi người sẽ phải đóng giả mình -”

“Ồi dào, thực ra có ai thích thú gì trò này đâu hả Harry,” Fred sốt sắng nói. “Thử tưởng tượng, giả sử có chuyện gì trục trặc, và bọn này sẽ chết cứng trong bộ dạng một tên kính cận gầy nhẳng mãi mãi”

Harry không buồn nhếch mép.

“Mấy người không thể làm thế nếu cháu không đồng ý, mấy người cần nắm tóc của cháu mà.”

“Ồ, đúng là lỗ hổng lớn trong kế hoạch,” George cợt nhả. “Rõ ràng là tất cả chúng ta lại chẳng nhón được nắm tóc của em nếu em không muốn tham gia.”

“Phải, mười ba người bọn này chọn một cậu nhóc không được dùng phép thuật; thật là khó khăn đấy,” Fred tiếp lời.

“Thú vị thật,” Harry đáp, “thật sự hay ho.”

“Nếu phải ép buộc con thì đành phải vậy,” Moody gầm gừ, con mắt thần đảo lên khi ông nhìn chăm chú vào Harry. “Mọi người ở đây đều đã trưởng thành, và sẵn sàng hứng chịu rủi ro.”

Mundungus nhún vai và nhăn nhó, con mắt thần của Moody xoáy nhìn hẳn đến nỗi lệch khỏi hốc mắt.

“ Không bàn cãi nữa. Thời gian không còn nhiều. Giờ bọn ta cần một nắm tóc của con đó, cậu nhóc”

“Nhưng thế này thì thật là điên rồ, đâu có cần thiết phải -”

“Không cần ư?” Moody gắt lên. “Vớ Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy ngoài kia cùng một nửa Bộ đã theo phe hắc? Potter, nếu chúng ta may mắn, có thể hắc đã cắn cái mồi giả và sẽ cố tóm được con trong ngày ba mươi, nhưng chắc chắn hắc sẽ cử một hoặc hai tên Tử thần thực tử tới theo dõi con, nếu là ta, hiển nhiên ta sẽ làm thế. Bọn chúng có thể chưa làm gì được con hoặc tấn công ngôi nhà này vì bùa chú của mẹ con vẫn còn hiệu lực. Aong nó sẽ nhanh chóng bị xóa bỏ, và bọn chúng đã thừa biết con đang ở đâu rồi. Chúng ta chỉ còn có thể giăng bẫy bọn chúng mà thôi. Đến Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy cũng không thể phân thân làm bảy.”

Harry liếc nhìn Hermione rồi quay vội đi.

“Vì thế, Potter - một nhúm tóc của con, nếu con có thể.”

Harry liếc nhìn Ron, cậu nhún nhó vớ nét mặt kiểu cứ-làm-như-vậy-đi.

“Ngày bây giờ!” Moody quát.

Những con mắt đều đổ dồn về nó, Harry thò tay lên đầu, túm một nùi tóc, và kéo mạnh.

“Tốt,” Moody hơi cúi người về phía trước khi bật được cái nút của lọ thuốc. “Con bỏ giùm vào trong này cho ta”

Harry bỏ nắm tóc vào cái lọ đựng chất lỏng trông giống đám bùn. Ngay khi tóc chạm vào bề mặt chất lỏng, chất thuốc bắt đầu sủi bọt và bốc khói, rồi đột nhiên trở thành màu vàng tươi, trong suốt.

“Ồ, món của cậu trông hấp dẫn hơn của Crabbe và Goyle nhiều đấy, Harry à,” Hermione buột miệng, rồi khi nhìn thấy cái nhú mảy của Ron, cô bé thoáng chốc đỏ mặt và chữa thẹn, “Ý mình là - món thuốc của Goyle vị như xác chết vậy”

“Được rồi, các Harry giả xếp hàng lại đây nào,” Moody gọi.

Ron, Hermione, Fred, George và Fleur đứng thành hàng trước cái bồn rửa mặt sáng bóng của dì Petunia.

“Chúng ta còn thiếu một người,” Lupin đếm.

“Có ngay đây,” Hagrid túm lấy cổ Mundungus một cách cộc cằn, thả bịch hắc xuống bên cạnh Fluer, làm cô nàng nhăn mũi và chuyển sang đứng giữa Fred và George.

“Tôi là chiến binh, và rồi sẽ là người bảo hộ,” Mundungus cầu nhàu

“Im ngay,” Moody quát. “Ta đã nói với mi rồi đồ sâu bọ ẻo lả, bất cứ Tử thần thực tử nào nhắm tới Harry cũng chỉ muốn bắt nó, chứ không phải giết nó. Dumbledore đã từng nói Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy muốn xử lý riêng Harry. Vì vậy chính những người đi theo bảo vệ mới đáng lo hơn cả, những người sẽ bị bọn Tử thần thực tử sẽ thêm khát được phanh thây.”

Mundungus vẫn chưa có vẻ bình tâm lắm, song Moody đã rút nửa tá cốc chỉ to bằng chén đựng trứng ra khỏi áo choàng, rót vào mỗi cốc một ít thuốc và đưa cho mọi người.

“Cùng uống thôi nào mọi người...”

Ron, Hermione, Fred, Goerge, Fluer và Mundungus uống cạn cốc. Tất cả đều thở hỗn hển, nhăn nhó ngay khi thứ dung dịch đó chạm vào cuống họng. Cùng một lúc cơ thể họ bắt đầu sưng bộp và biến dạng như sáp nóng vậy. Hermione và Mundugus bắt đầu phình ra, Ron, Fred và George thu nhỏ lại, tóc tối màu dần, hộp sọ Hermione và Fleur trông như bị lòi ra phía sau.

Moody, tỏ vẻ bàng quan, cúi xuống cởi bỏ mấy cái túi khổng lồ ông đem theo. Và khi đứng lên, đã có sáu Harry Potter đang thở dốc trước mặt.

Fred và George quay ra nhìn nhau và đồng thanh, “Wow, chúng ta giống nhau như đúc này!”

“Tao không biết, hình như tao vẫn đẹp trai hơn,” Fred vừa nói vừa soi mình trước cái ảm.

“Oa” Fleur thì ngẩng ngó mình trên cửa lò vi sóng “ Bill, đừng nhìn em nha - trông em gớm guốc quá”

“Mấy bộ đồ đó hơi rộng thì phải, ta có mấy bộ nhỏ hơn ở đây” Moody chỉ về phía cái túi đầu tiên, “và đừng quên kính, có sáu cặp kính ở mấy túi bên. Khi thay đồ xong rồi thì lấy hành lý trong ba lô”

Đối với Harry thật thì đây quả là điều quái lạ nhất nó từng thấy, dù nó đã chứng kiến không ít những điều kỳ lạ. Nó quan sát sáu bản sao của mình lục lọi tìm đồ trong túi xách, đeo kính, và đóng gói đồ đạc của riêng họ lại. Harry chỉ muốn họ có thể lịch sự hơn khi thân nhiên cởi đồ, lộ liễu khoe ra thân thể nó trong khi nếu đó là chính họ thì chắc đã khác hẳn.

“Mình biết Ginny đã nói dối về chuyện hình xăm,” Ron nhìn xuống bộ ngực trống trơn của nó.

“Harry, mắt bồ kém thật đó” Hermione đeo kính vào và lăm bắm.

Thay đồ xong, cả sáu Harry Potter giả đều cầm ba lô và một lồng chim chứa con cú nhồi bông trắng như tuyết lấy từ túi đồ thứ hai.

“Tốt” Moody hài lòng khi cả bảy Harry đều đã đeo kính và trang bị đủ hành lý dàn hàng trước mặt. “Các cặp sẽ chia ra như thế này: Mundungus sẽ đi với ta, bay bằng chổi -”

“Sao tôi lại đi với ông?” Harry đứng gần cửa sau nhất cần nhân.

“Vì mi là kẻ cần phải theo dõi nhất,” Moody gầm gừ, và ông nói tiếp dù con mắt thần vẫn không ngừng nhìn xoáy vào Mundungus “Arthur và Fred - ”

“Con là George,” một trong hai anh em sinh đôi người đang được Moody chỉ tay nói “Thầy không thể phân biệt nổi bọn con kể cả khi bọn con biến thành Harry sao?”

“Xin lỗi George - ”

“Con đùa ấy mà, thực ra con là Fred - ”

“Đùa đủ rồi đấy!” Moody quát “Đứa còn lại - Fred hoặc Goerge hoặc bất cứ đứa quái nào trong hai đứa - sẽ đi với Remus. Cô Delacour - ”

“Con sẽ đi cùng với Fleur trên một con Tử mã,” Bill đỡ lời. “ Cô ấy không thích chổi lắm.”

Fleur bước tới chỗ Bill, nhìn Bill với ánh mắt đắm đuối tới mức Harry cầu nguyện là sẽ không bao giờ phải thấy lại cái nhìn đó thêm một lần nữa trên gương mặt của chính mình.

“Cô Granger đi với Kingsley, cũng đi bằng một Tử mã -”

Hermione trông có vẻ yên tâm hơn, đáp lại nụ cười của Kingsley; Harry biết Hermione cũng không tự tin chút khi cười chổi.

“Như vậy là còn cô và cháu đó, Ron!” Tonks vẫy Ron rồi rít, làm đổ cả một chai nước xuống sàn.

Ron trông có vẻ không thoải mái như Hermione.

“Và cháu đi với ta, được không Harry?” Hagrid hỏi với một chút lo lắng. “ Chúng ta sẽ đi bằng mô tô, chổi và Tử mã đều không thể chịu nổi sức nặng của ta, hiểu không? Ta sẽ choán nhiều chỗ lắm đó, nhưng không sao, cháu sẽ ngồi trong buồng phụ”

“Tuyệt vời,” Harry đáp, mặc dù không thật lòng lắm.

“Bọn ta nghĩ lũ Tử thần thực tử sẽ hi vọng túm được cháu trên một cây chổi,” Moody nói, như đã đọc được ý nghĩ của Harry. “Snape chắc hẳn có thừa thời gian để kể cho bọn chúng tất cả những gì hắn biết về cháu, nên nếu chúng ta gặp phải bọn Tử thần thực tử, chắc chắn chúng sẽ nhắm vào Harry nào có vẻ sử dụng chổi thật thành thạo. Thôi được rồi,” Moody cầm mấy chiếc túi bước ra cửa, “trong ba phút nữa chúng ta sẽ xuất phát. Không cần thiết phải đóng cửa sau đâu, cũng đâu có ngăn bọn Tử thần thực tử vào nhà được. Đi nào...”

Harry đeo balô, cầm cây tia chớp, cái lồng con Hedwig và đi theo cả nhóm ra ngoài khu vườn tối mịt.

Khắp mọi phía chổi bay tới nằm trong tay mọi người, trong khi Kingsley giúp Hermione trèo lên một con Tử mã, và Bill với Fleur trên con còn lại. Hagrid đứng cạnh một chiếc mô tô, sẵn sàng cho chuyển đi.

“Có phải nó không? Đó chính là xe của Sirius?”

“Chính nó đây” Hagrid nhìn xuống cười rạng rỡ với Harry “Lần cuối cháu ngồi trên xe này, bác có thể ôm cháu chỉ bằng một tay thôi đấy”

Harry không thể không cảm thấy phần nào bề mặt khi phải ngồi vào buồng phụ của chiếc xe. Từ chỗ này nhìn lên nó thấp hơn tất cả mọi người vài thước. Ron cười ruồi khi nhìn nó ngồi đó như đứa nhóc ngồi xe ô tô đồ chơi. Harry nhét túi đồ và cây chổi xuống dưới chân và kẹp lồng con Hedwig giữa hai đầu gối: nó thật sự không hề cảm thấy thoải mái chút nào.

“Arthur đã gắn lại một chút,” Hagrid nói, dường như không hề biết Harry đang bị gò bó thế nào. Bác chạt vật ngồi lên xe, làm chiếc mô tô rên rỉ và lún xuống đất vài inch. “Giờ nó có thêm vài trò vui rồi. Ý tưởng của bác đấy.” Hagrid trở vào một nút màu tím ngay cạnh đồng hồ công tơ mét.

“Cẩn thận đấy Hagrid.” ông Weasley tay cầm chổi, đứng cạnh hai bác cháu nói dỗi vào “Tôi không chắc nó có ổn không, và nếu có dùng thì cũng chỉ trong những trường hợp khẩn cấp thôi”

“Được rồi.” Moody nói “Mọi người sẵn sàng. Tôi muốn tất cả chúng ta xuất phát cùng một lúc, nếu không kế hoạch này sẽ đi tong”

Mọi người đồng loạt gật đầu.

“Ngồi chắc nhé Ron” cô Tonks nói, và Harry thấy Ron ném về phía thầy Lupin một cái nhìn ăn năn tội lỗi trong khi hai tay đưa ra bám chặt lấy hông Tonks. Hagrid khởi động chiếc xe: Nó gầm lên như một con rồng, cái buồng phụ bắt đầu rung lên bần bật.

“Chúc may mắn nhé tất cả mọi người,” Moody hét lớn. “Hẹn gặp lại ở Hang Sóc trong vòng một tiếng nữa. Đếm tới ba nhé. Một...hai...BA!”

Một tiếng rú ga đình tai, và Harry thấy buồng phụ lắc lư dữ dội. Nó đang bay lên không trung, mắt hơi nhòe nước, tóc bị thổi bạt về phía sau. Quanh nó, những cây chổi quen thuộc cũng đang bay vút lên, những cái đuôi dài đen bóng của hai con Tử mã thoát vẫy phía trước. Đôi chân đau nhức bị kẹp giữa túi hành lý và cái lồng của con Hedwig giờ đã bắt đầu tê cứng. Cơn đau nhức tê tái làm nó suýt quên ngoái nhìn lần cuối căn nhà số bốn Privet Drive. Nhưng khi Harry quay lại nhìn phía sau thì nó chẳng còn phân biệt nổi ngôi nhà nằm ở đâu nữa.

Và rồi, tự dưng, không biết khi nào, không biết từ đâu ra, cả nhóm đột nhiên bị bao vây. Ít nhất ba chục cái bóng đội mũ trùm đầu xông tới từ trong bóng đêm, lượn thành một vòng tròn quanh nơi mọi người của Hội vừa bay lên, rõ ràng là -

Những tiếng hét, những luồng sáng xanh tới tấp khắp nơi: Hagrid gào lên và chiếc xe lộn ngược. Harry không thể nhìn ra được họ đang ở đâu; đèn đường ở phía trên đầu nó, tay nó đang bám chặt lấy cạnh buồng phụ của chiếc xe theo bản năng. Chuồng của Hedwig, túi xách và cây Tia Chớp tuột khỏi đầu gối nó.

“Không - CỨU!”

Cây chổi xoay vòng tròn, nhưng Harry chỉ kịp túm lấy góc chiếc ba lô và lồng con Hedwig khi chiếc xe phóng ngược lên. Harry vừa mới yên tâm một chút, thì thêm một luồng sáng xanh chói lòa vút tới. Con cú rít lên và ngã xuống đáy chiếc lồng.

“Không - KHÔNG!”

Chiếc xe bật về phía trước. Harry thấy bọn Tử thân thực tử đội mũ trùm bay tản ra khi Hagrid phóng thẳng vào vòng vây của chúng.

“Hedwig – Hedwig -”

Con cú nằm bất động và tàn tạ như món đồ chơi cũ trên đáy chiếc lồng. Harry không thể nhìn nổi cảnh ấy, và khiếp hãi nghĩ về những người còn lại. Harry nhìn qua vai thấy một đám đông người lẫn lộn trong những luồng sáng xanh lè, và có hai người đang bay về phía xa, nhưng nó không nhìn ra đó là ai -

“Hagrid, chúng ta phải quay lại, chúng ta phải quay lại!” nó gào lên cổ át tiếng động cơ xe ầm ỉ, rút đũa thần ra, ném lông của Hedwig dính chặt xuống sàn xe, không chịu tin con cú đã chết. “Hagrid, QUAY LẠI!”

“Nhiệm vụ của bác là đưa cháu đến nơi an toàn” Hagrid hét lên và bật mở van tiết lưu. “Dừng lại - DỪNG LẠI!” Harry gào lên, nhưng khi nó quay lại nhìn, hai luồng sáng xanh bay lướt qua tai trái nó: bốn Tử thần thực tử đã tách khỏi vòng vây, đuổi theo họ và nhắm vào tấm lưng rộng của Hagrid. Hagrid lái chệch sang hướng khác, nhưng bọn Tử thần thực tử đã đuổi kịp chiếc xe, càng nhiều bùa chú bay về phía hai bác cháu hơn, và Harry phải ngồi lọt thỏm vào trong buồng phụ của xe để tránh đòn. Vẹo người quay lại nó hét lên, “Stupefy!” (Bùa choáng – ND) một tia chớp màu đỏ bật ra từ đầu đũa của Harry xé toạc khoảng không, tạo một lỗ trống lớn khi bốn tên Tử thần thực tử bay tách ra để tránh câu bùa chú.

“Chờ đã, Harry, có thứ này là dành cho chúng đây!” Hagrid hét lớn; khi Harry nhìn lên thì đã thấy bác đập mạnh vào cái nút màu xanh lá cạnh tay lái. Một bức tường màu đen, khối đặc chui ra từ ống bô xe, và phình to ra trong không khí. Ba tên Tử thần thực tử bay vòng sang và tránh được bức tường, nhưng tên thứ tư thì kém may mắn hơn. Hắn biến khỏi tầm mắt, và rơi như hòn đá cuội lại sau lưng, cây chổi của hắn gãy tan tác ra từng mảnh. Một tên khác bay chậm lại, bay xuống giúp bạn hắn, và ngay lập tức hai cái bóng biến mất vào trong màn đêm khi Hagrid gõ mình trên tay lái và tăng tốc.

Thêm những lời nguyên Chết chóc bay vụt qua đầu Harry từ phía hai tên Tử thần thực tử còn lại: chúng nhắm vào Hagrid. Harry ném trả lại một lô Bùa choáng, những tia sáng xanh và đỏ gặp nhau tạo thành những khối đủ màu trên không trung khiến Harry liên tưởng một cách man dại về pháo hoa, và hững Muggle ở dưới đất hẳn đang không hiểu có chuyện gì đang xảy ra.

“Thêm một lần nữa nào, bám chắc nhé Harry!” Hagrid lại hét lên, và bác ấn mạnh vào cái nút thứ hai. Lần này một cái lưới khổng lồ phóng ra từ ống xả của xe, song tất cả bọn Tử thần thực tử đều đã tiên đoán trước được. Không những chúng bay tránh được, mà gã thứ ba, kẻ quay lại cứu người bạn bị bất tỉnh cũng đã đuổi kịp. Hắn đột nhiên hiện ra từ trong màn đêm và giờ cả ba tên đều đuổi theo chiếc xe, bắn vèo vèo những câu thần chú vào hai người phe Harry.

“Lần này chắc chắn được, Harry, ngồi cẩn thận!” Hagrid gào lên, và Harry thấy bác đập cả bàn tay vào cái nút màu tím bên cạnh đồng hồ công tơ mét.

Với tiếng gầm vang như bò rống, ngọn lửa rồng xanh trắng phun ra từ ống xả, chiếc xe phóng vụt lên phía trước như một viên đạn cùng âm thanh của kim loại gãy. Harry thấy bọn Tử thần thực tử bay vòng đi để tránh luồng lửa nóng chết người, đồng thời thấy buồng phụ của xe đang rung lên một cách đáng sợ báo hiệu điềm gở: mối hàn giữa buồng phụ và thân xe đã vỡ vụn khi chiếc xe tăng tốc.

“Sẽ ổn thôi, Harry” Hagrid rống lên, giờ đang lật ngửa ra sau bởi tăng tốc quá đột ngột, chiếc xe không có người lái, và buồng phụ thì đang long dần ra, trượt trên rãnh mối hàn.

“Bác sẽ lo, Harry, đừng cuống” Hagrid lôi từ trong túi áo jacket ra cái ô màu hồng hoa lá của bác.

“Hagrid! Không! Để cháu!”

“REPARO!” (Khôi phục – ND)

Một tiếng nổ điếc tai, và buồng phụ rời hoàn toàn ra khỏi chiếc xe.

Harry bắn nhanh đi, bị quán tính của vụ nổ đẩy đi, rồi buồng phụ xe bắt đầu mất độ cao...

Harry tuyệt vọng chìa đũa thần vào cái buồng xe và hét lên “Wingardium Leviosa!” (Bay lên – ND)

Buồng phụ xe tăng độ cao, dù không người lái nhưng ít ra vẫn ở trên không. Harry vừa mới kịp nhen nhóm một chút vui mừng thì một loạt bùa chú bay tới tập về phía nó: ba tên Tử thần thực tử đã tới sát chiếc xe.

“Bác đến đây, Harry!” tiếng gọi của Hagrid vang lên từ trong bóng tối, nhưng Harry cảm thấy cái buồng phụ xe lại bắt đầu rơi xuống: Cúi thấp hết mức có thể, nó chìa đũa phép vào giữa những hình người đang bay tới gần “Impedimenta!” (Ngăn trở - ND)

Câu thần chú đập vào giữa ngực tên ở giữa, làm hắn oạt ra như đâm trúng một cái thanh chắn vô hình: Một tên nữa trong bọn suýt bị hắn va vào -

Chiếc buồng bắt xe rớt xuống với tốc độ kinh hoàng, và tên Tử thần thực tử cuối cùng sót lại phóng một câu thần chú tới sát đến mức Harry phải ngụp xuống dưới vành bánh xe để tránh, va mạnh vào ghế ngồi khiến một chiếc răng bị gãy -

“Bác tới đây, Harry, bác tới đây”

Một bàn tay khổng lồ túm lấy lưng áo choàng của Harry và kéo tuột nó ra khỏi cái buồng phụ xe đang rơi thẳng xuống. Harry túm lấy túi xách và ngồi thụp vào yên chiếc mô tô lưng đối lưng với Hagrid. Họ bay cao lên, tách ra khỏi hai tên Tử thần thực tử còn lại, Harry nhổ ra một ngụm máu, chìa đũa thần vào buồng phụ xe đang rơi xuống và hét “Confringo!” (Nổ tung – ND)

Một tiếng nổ kinh hoàng, và Harry biết đó là giây phút cuối cùng của Hedwig. Tên đội mũ trùm đầu gần cái buồng phụ nhất bị đánh ngã khỏi chổi và rơi xuống, tên kia tụt lại và biến mất khỏi tầm nhìn.

“Xin lỗi Harry, bác xin lỗi,” Hagrid rên rỉ, “Đáng lẽ bác không nên tự mình sửa ... cháu không có đủ chỗ....”

“Không sao, không vấn đề gì, bác cứ tập trung bay đi!” Harry hét lên, khi nhìn thấy thêm hai tên Tử thần thực tử nữa lại xuất hiện.

Khi những câu thần chú lại tới tập bay đến, Hagrid lái chiếc xe ngoằn ngoèo theo đường zích zắc; Harry biết: bác không dám dùng nút lửa-rồng thêm lần nữa, trong khi Harry ngồi một cách cheo leo như thế. Harry liên tiếp phóng hết Bùa choáng này đến Bùa choáng khác về phía bọn mũ trùm, dù thế cũng không thể giữ chân chúng được. Harry tiếp tục phóng một thần chú ngăn cản, một tên bay vòng để tránh và làm rơi mũ trùm, và nhờ quãng sáng đỏ của Bùa choáng tiếp theo mà Harry nhận ra gương mặt vô cảm đến kinh ngạc của Stanley Shunpike - Stan -

“Expelliarmus!” (Giải giới – ND) Harry hét lên.

“Chính nó! Nó là đùa thật!”

Những tiếng kêu của bọn Tử thần thực tử vọng đến tai Harry vang qua cả tiếng động cơ xe rền rĩ. Ngay lập tức cả hai kẻ săn đuổi tụt lại và biến mất.

“Harry, chuyện gì thế?” Hagrid thì thầm “ Bọn chúng đâu rồi?”

“Cháu cũng không biết!”

Harry bắt đầu thấy sợ: Tên Tử thần thực tử trùm đầu đã gào lên, “Nó là đùa thật!”; làm thế nào hắn biết được? Harry nhìn xoáy vào bóng tối trống rỗng và cảm thấy bị đe dọa. Bọn chúng biến mất đâu rồi nhỉ?

Harry lần lần quay lại để ngồi quay mặt về phía trước, túm lấy vạt sau áo jacket của Hagrid.

“Bác Hagrid, hãy bấm lại cái nút lửa rồng đó, và chúng ta sẽ biến khỏi đây!”

Lại một tiếng rú ầm ĩ của chiếc xe, và ngọn lửa trắng xanh phụt ra từ ống xả. Harry giật ngã người ra sau, phải cố lắm mới trụ lại trên chỗ yên xe nhỏ xíu, Hagrid quay ngược người hẳn lại, tay gần như không cầm lái.

“Bác nghĩ chúng ta cắt đuôi được chúng rồi, Harry ah, cuối cùng cũng xong việc!”

Nhưng Harry không tin như vậy; Nỗi sợ hãi bao trùm nó, nó liếc ngang liếc dọc mong chờ những kẻ săn đuổi mà nó chắc chắn sẽ sớm xuất hiện. Tại sao bọn chúng lại tụt lại? Một trong số bọn chúng vẫn còn cầm đuốc thần... Chính là nó... Nó là đùa thật... Chúng đã nói vậy ngay sau khi Harry cố Giải giới Stan -

“Harry, chúng ta sắp tới nơi rồi, sắp thành công rồi!” Hagrid reo lên.

Harry cảm thấy chiếc xe bắt đầu hạ xuống một chút, dù đèn đường phía dưới vẫn xa tít mù như sao trời vậy.

Đột nhiên vết sẹo trên trán nó nóng như lửa đốt: hai Tử thần thực tử xuất hiện hai bên xe, và hai lời nguyền Chết người sượt qua Harry chỉ vài milimet, phát ra từ phía sau -

Và Harry nhìn thấy hắn. Voldemort lơ lửng trong không trung như làn khói trong gió, không hề có chổi hay Tử mã đỡ lấy, khuôn mặt như đầu rắn nổi rõ trên nền trời đen, bàn tay dài trắng toát nâng cây đuốc lên một lần nữa -

Hagrid kêu lên sợ hãi, và bẻ lái chiếc mô tô đi thành một đường cua. Bấu víu lấy chiếc xe, Harry lúng túng phóng Bùa choáng khắp mọi nơi lên bầu trời đầy gió xoáy. Nó thấy một bóng người bay ngang qua, nghĩa là bùa chú đã trúng một kẻ nào đó, nhưng rồi nó nghe thấy một tiếng nổ lớn và những tia lửa từ động cơ, chiếc mô tô xoay tròn và hoàn toàn mất kiểm soát -

Những luồng sáng xanh lại bay vụt tới. Harry không thể phân biệt nổi đâu là trên, đâu là dưới: Vết sẹo như bị thiêu đốt; nó nghĩ như sẽ chết bất cứ lúc nào. Một bóng đen đội mũ trùm cách nó chỉ một thước, nó thấy hắn nâng đuốc thần lên -

“KHÔNG!”

Sau tiếng hét bác Hagrid văng mình ra khỏi xe lao vào tên tử thần thực tử, trong cơn hoảng sợ, Harry thấy bác và cả tên Tử thần thực tử rơi ra khỏi tầm mắt, trọng lượng của hai người quá nặng cho một cây chổi.

Bám vào chiếc xe đang lao thẳng xuống chỉ bằng đầu ngón tay, Harry nghe thấy giọng Voldemort hét: “Của ta!”

Thế là hết: Nó không còn nghe được hay nhìn thấy Voldemort đang ở đâu, nó thấy lơ mơ một tên Tử thần thực tử nữa lướt qua để tránh đường, và nghe thấy “Avada -”

Cơn đau của vết sẹo làm Harry phải nhắm chặt mắt lại, đưa thần của nó tự ý hành động. Harry cảm thấy chiếc đĩa hướng bàn tay nó đi như một cái nam châm, và nhìn thấy từ đầu đĩa phun tóe ra một luồng lửa như vàng chói loà qua đôi mắt nhắm hờ của nó. Nó nghe thấy một tiếng nổ, và tiếng gào thét giận dữ. Bọn Tử thần thực tử kêu lên, Voldemort hét lên giận dữ: “KHÔNG!” Bằng cách nào đó, Harry thấy chiếc nút lửa rỗng ở sát mũi nó cách có một inch. Nó ấn mạnh chiếc nút bằng bên tay không cầm đĩa, chiếc xe phóng vút, đâm xuống dưới phía mặt đất.

“Hagrid!” Harry kêu gào, tay bám chặt lấy chiếc xe. “Accio Hagrid! (Triệu hồi Hagrid!)”

Chiếc xe lao thẳng xuống, mũi chúi thẳng xuống đất. Harry cúi mặt sát vào tay lái, chỉ nhìn thấy những đốm sáng xa xa trở nên to dần: Nó sắp đâm xuống mặt đất nhưng chẳng thể làm gì để ngăn lại. Từ phía sau lại thêm một tiếng hét: “Đĩa của mi, Selwyn, đưa đĩa cho ta!”

Nó cảm thấy Voldemort trước khi thực sự nhìn thấy hắn. Liếc sang hai phía, và rồi nó nhìn thẳng vào hai con mắt đỏ rực mà nó nghĩ sẽ là thứ cuối cùng nó thấy trên đời: Voldemort sắp sửa tung lời nguyền vào nó thêm một lần nữa -

Và rồi Voldemort biến mất. Harry nhìn xuống và thấy Hagrid nằm sõng xoài trên đất ngay phía dưới. Nó vặn tay lái cố để không đâm vào bác, mò mẫm tìm cái phanh, nhưng rồi, với một tiếng va đập thủng màng nhĩ, nó lao thẳng vào một cái ao bùn lầy nhầy nhụa...